

BROTT
SOM KOMMIT TILL POLISENS KÄNNEDOM
ÅR 1950
AV
STATISTISKA CENTRALBYRÅN

TRYCKT HOS STATISTISKA CENTRALBYRÅN, STOCKHOLM, 1952

INLEDNING

TILL

Brott som kommit till polisens kännedom år 1950 / Statistiska centralbyrån. – Stockholm : Statistiska centralbyrån, 1952. – (Sveriges officiella statistik).

Täckningsår: 1950.

Föregångare:

Brottsligheten / Statistiska centralbyrån. – Stockholm : Statistiska centralbyrån, 1920-1969. – (Sveriges officiella statistik).

Täckningsår: 1913-1966.

Efterföljare:

För år 1951-1958 finns redovisning av Brott som kommit till polisens kännedom i Statistisk Tidskrift:

1951: ST 1952:3, s. 189-207

1955: ST 1957:1, s. 57-74

1952: ST 1954:1, s. 20-38

1956: ST 1958:4, s. 223-244

1953: ST 1955:1, s. 24-42

1957: ST 1959:3, s. 181-206

1954: ST 1955:12, s. 682-700

1958: ST 1959:10, s. 611-637

Brott som kommit till polisens kännedom / Statistiska centralbyrån. – Stockholm : Statistiska centralbyrån, 1960-1967. – (Sveriges officiella statistik).

Täckningsår: 1959-1966.

Kriminalstatistik del 1. Polisstatistik / Statistiska centralbyrån. – Stockholm : Statistiska centralbyrån, 1968-1976. – (Sveriges officiella statistik).

Täckningsår: 1967-1973.

Översiktspublikationer:

Brott och straff i Sverige : historisk kriminalstatistik 1750-2010 / Hanns von Hofer. – Stockholm: Kriminologiska institutionen, Stockholms universitet, 2011.

Brott som kommit till polisens kännedeom år 1950

– (Sveriges officiella statistik).

Digitaliserad av Statistiska centralbyrån (SCB) 2015.

BROTT
SOM KOMMIT TILL POLISENS KÄNNEDOM
ÅR 1950
AV
STATISTISKA CENTRALBYRÅN

TRYCKT HOS STATISTISKA CENTRALBYRÅN, STOCKHOLM, 1952

Rättelse till Brott som kommit till polisens kännedom år 1950

S. 5 rad 4. Står: (se bil. 2 resp. 3);
skall vara: (se bil. 3, s. 30 f, resp. bil.
2, s. 29).

Samma sida och rad. Står: (se bil. 4);
skall vara: (se bil. 4, s. 32 ff).

FÖRORD.

Från och med år 1950 åligger det åklagare och polischefer att lämna uppgifter till statistiska centralbyrån angående brott, som kommit till polisens kännedom, m. m. Uppgifterna skola lämnas dels för kalenderkvartal och dels för kalenderår.

Sammanställningar av uppgifterna för de olika kvartalen ha för tiden till och med tredje kvartalet 1951 publicerats i Sociala meddelanden. Sedan med ingången av år 1952 Statistisk tidskrift tillkommit sker offentliggörandet av kvartalsstatistiken därstädes. För tiden från och med år 1951 kommer enligt vad som planerats även den mera utförliga årsstatistiken att redovisas i sistnämnda tidskrift, Berättelsen för år 1950, som utgör den första i sitt slag och som för erforderlig presentation av polisstatistiken kräver mera utrymme än som kan upplåtas i tidskriften, har emellertid måst framläggas i föreliggande särskilda publikation.

Stockholm den 15 november 1951.

KARIN KOCK

Sverker Groth

INNEHÅLLSFÖRTECKNING.

	Sid.
Inledning	1
Brott, som kommit till polisens kännedom	5
Dödsfall och bränder	7
Uppklarade brottsfall	9
För brott misstänkta personer	12
Husrannsakan och kroppsbesiktning	18
Biträde vid förundersökningar	18

T a b e l l b i l a g a

Tab. 1. Brott, som kommit till polisens kännedom, länsvis, år 1950	20
Tab. 2. Till polisens kännedom komna, under år 1950 uppklarade brottsfall . . .	24
Tab. 3. För brott misstänkta personer, år 1950	26

F o r m u l ä r b i l a g a

Bil. 1. Kungl. kung. 10/2 1950, nr. 28, angående kriminalstatistiska uppgifter från polismyndigheter m.fl.	28
Bil. 2. Polisstatistik, kvartalsuppgift	29
Bil. 3. Polisstatistik, årsuppgift	30
Bil. 4. Anvisningar för ifyllande av formulären till polisstatistiken	32

INLEDNING.

Polisstatistiken, sådan den här föreligger, utgör väsentligen en ny gren av den officiella svenska kriminalstatistiken.

Den löpande kriminalstatistiken för tiden före år 1950 bygger i huvudsak på uppgifter från domstolarna och straffverkställighetsorganen. Polis- och åklagarmyndigheterna ha däremot - om man bortser från uppgifter i saköreslängderna om strafföreläggande enligt nya rättegångsbalkens 48 kap. och vissa uppgifter om åtalseftergift - icke bidragit med primärmaterial till nämnda statistik. Enligt en kungl. kung. 10/2 1950, nr 28 (se bil. 1, s. 28) ha emellertid åklagare och polischefer ålagts att för tiden från och med ingången av år 1950 lämna uppgifter till statistiska centralbyrån angående brott, som kommit till polisens kännedom, m.m. Det är dessa uppgifter som utgöra grunden till den polis- och åklagarstatistik åt vilken givits den kortare officiella benämningen polisstatistik. Enligt önskemål framkomna under det utredningsarbete, som föregått införandet av polisstatistiken, bör denna statistik i främsta rummet kunna tjäna som hjälpmedel vid studiet av brottslighetens utbredning, beskaffenhet och orsaker.

Uttrycket brottslighetens utbredning har en dubbel innebörd. Därmed avses dels själva den brottsliga verksamhetens omfattning och dels den andel av befolkningen som deltagit i denna verksamhet. Om den brottsliga verksamheten kan polisstatistiken lämna besked framför allt genom uppgifter om antalet av polis och åklagare behandlade brottsfall. Däremot kan polisstatistiken näppeligen ge upplysning om antalet personer, som begått brott. Den kan visserligen ange antalet för brott misstänkta men icke antalet för brott sakfälda personer. Om sistnämnda personer erhållas uppgifter ur domstolsstatistiken (se den av statistiska centralbyrån offentliggjorda årliga berättelsen Brottsligheten) samt, vad angår avdömda fylleriförseelser, ur den av kontrollstyrelsen utgivna årliga publikationen Rusdrycksförsäljningen m.m. Statistiska uppgifter om dem som äro underkastade verkställighet av straff eller andra påföljder för brott återfinnas i fångvårdsstyrelsens årliga förvaltningsberättelse Fångvården.

Brottslighetens beskaffenhet redovisas i polisstatistiken genom uppdelning av de till polisens kännedom komna brotten efter deras art.

Vad angår brottslighetens orsaker har man ansett, att uppgiftslämnarna icke kunna åläggas att yttra sig om dem i annan mån än att de böra lämna upplysningar om av dem kända särskilda omständigheter och förhållanden av vilka den redovisade brottsligheten synes ha rönt inverkan.

Den nu införda svenska polisstatistiken har föregångare i åtskilliga främmande länder, bland andra England (sedan mitten av 1800-talet), Förenta Staterna, Tyskland, Danmark och Finland. Vidare ha inom riket städerna Stockholm, Göteborg, Malmö, Norrköping och Hälsingborg fört statistik över brott som kommit till polisens kännedom, vars resultat finnas redovisade i de statistiska årsböckerna för respektive städer.

Polisstatistikens uppgifter om antalet till polisens kännedom komna brott utgöra den bästa grund som står att få för en kriminalitetsindex i betydelsen av sifferserier utvisande variationerna från tid till annan i brottsligheten. En fullt tillförlitlig bild av

dessa växlingar kan emellertid icke ens polisstatistiken ge. Härvidlag spelar det mindre roll, att i polisdiarierna förekommer ett icke ringa antal anmälningar om förmenta men i verkligheten icke begångna brott; möjlighet finnes nämligen att på ett ungefär fastställa detta antal. Av väsentlig betydelse är däremot, att en mycket stor del av de begångna brotten aldrig kommer till polisens kännedom och sålunda förblir oåtkomlig för statistiken. Försök ha gjorts att beräkna det s.k. mörktalet, d.v.s. i vad mån brottsligheten förblir dold, men resultaten av dessa försök synas icke tillförlitliga. Det enda säkra torde vara, att mörktalet är mycket olika för de olika slagen av brott; det är t.ex. jämförelsevis litet vid mord, dråp och grov stöld men däremot mycket stort vid fosterfördrivning.

Av det nu sagda följer, att man måste iakttaga den största försiktighet, då man söker ur polisstatistikens siffror draga slutsatser rörande den verkliga brottsligheten. Polisstatistiken erbjuder emellertid en väsentligt bättre bedömningsgrund härför än domstolsstatistiken och fångvårdsstatistiken. Sistnämnda grenar av kriminalstatistiken ha betydelse framför allt för studiet av brottslingarnas personliga förhållanden samt det straffrättsliga reaktionssystemets användning och effektivitet.

Frågan om införande av en polisstatistik för riket prövades av Kungl. Maj:t första gången redan i slutet av 1920-talet. År 1929 anbefalldes statistiska centralbyrån att inkomma med yttrande och förslag rörande detta ämne. Enligt de i samband därmed givna direktiven skulle statistiken begränsas till brott av sådan beskaffenhet att biträde av kriminalpolispersonal relativt ofta kunde tänkas förekomma vid utredningen och sålunda förslagsvis till andra i strafflagen behandlade brott än fylleri och förargelseväckande beteende, ävensom till sådana i andra författningar behandlade brott å vilka urbotta straff kunde följa. I full överensstämmelse härmed avse de uppgifter, vilka skola lämnas till statistiska centralbyrån rörande brott som kommit till polisens kännedom, dels strafflagsbrott utom fylleri (11:10) och förargelseväckande beteende (11:11) och dels i strafflagen ej upptagna brott å vilka urbotta straff kan följa.

Önskvärt är, att polisstatistiken erhåller ett sådant innehåll och en sådan uppställning att jämförelser kunna göras med domstolsstatistiken. En dylik jämförbarhet skulle ernås, om man genomförde en anknytning mellan polisstatistik och domstolsstatistik på det sätt att man kunde följa varje verkligt eller förment brottsfall alltifrån det komme till polisens kännedom och intill det avfördes från rättsskipningsorganens handläggning. En sådan anknytning är emellertid svår att åstadkomma. Man har därför ansett det vara tillfyllest med den visserligen mindre exakta jämförelse som på enkelt sätt kan åstadkommas genom att ställa polisstatistikens uppgifter för en längre tidsperiod, t.ex. fem år, gentemot motsvarande uppgifter i domstolsstatistiken.

Avsikten med polisstatistikens införande har icke blott varit att få möjlighet till bättre kännedom om brottslighetens omfattning och beskaffenhet. Tanken har varit, att statistiken även skulle kunna tjäna dels som underlag för bedömandet av kriminalpolisens och åklagarväsendets effektivitet och dels till upplysning om polisens och åklagarnas arbetsbörda.

Till vägledning vid bedömandet av kriminalpolisens effektivitet torde i viss mån kunna tjäna den s.k. uppklaringsprocenten, vilken anger förhållandet mellan antalet av polisen "uppklarade" brottsfall å ena sidan samt antalet till polisens kännedom komna verkliga eller förmenta brottsfall å andra sidan. Klart är nämligen, att antalet ut-

redda fall i allmänhet måste bli större ju effektivare polisen arbetar. Man har emellertid icke förbisett, att bedömningen av huruvida ett brottsfall uppklarats eller lämnats ouppklarat icke kan förutsättas vara ensartad inom de olika polisdistrikten och att följaktligen uppklaringsprocenten understundom kan komma att te sig högre inom ett visst distrikt med sämre polis än inom ett annat distrikt med bättre polis. Vad nu sagts har sin giltighet även om, såsom givetvis måst ske, innebörden för polisstatistikens vidkommande av uttrycket brottsfalls uppklarande i princip fixeras.

En annan omständighet, som här bör tagas i betraktande, är följande. Polisväsendet i riket är i stor utsträckning samorganiserat med åklagarväsendet, så att samma befattningshavare äro både åklagare och polistjänstemän. Även i fall då åklagaren icke är polisman tager han befattning med förundersökning rörande brott. Nya rättegångsbalken stadgar i 23 kap. 3 §, att sådan förundersökning skall inledas av polismyndighet eller åklagaren. Har förundersökning inletts av polismyndighet, skall åklagaren, så snart någon skäligen kan misstänkas för brottet eller det eljest av särskilda skäl finnes påkallat, övertaga ledningen av undersökningen. Åklagaren äger, föreskrives det vidare i anförda lagrum, då undersökningen ledes av polismyndighet, meddela anvisningar rörande undersökningens bedrivande. Då förundersökningen ledes av åklagaren, äger han vid undersökningens verkställande anlita biträde av polismyndighet så ock uppdraga åt polisman att vidtaga särskild till undersökningen hörande åtgärd, om dess beskaffenhet tillåter det. - Polispersonalens befattning med brottsfall kan enligt vad som framgår av det nu sagda icke gärna i statistiken redovisas helt skild från åklagarens befattning med dylika fall, och det blir därför icke möjligt att med statistikens hjälp mäta polispersonalens effektivitet vid sidan av åklagarpersonalens. Däremot kan statistiken genom angivande av den förenämnda uppklaringsprocenten ge en ungefärlig uppfattning om det av polis och åklagare bedrivna förundersökningsarbetets effektivitet. Jämför Betänkande angående polis- och åklagarväsendets organisation, avgivet av 1948 års polisutredning (SOU 1951:8), s. 59 ff. Det har ifrågasatts, att man vid beräklandet av uppklaringsprocenten borde bortse från brottsfall, för vars uppklarande icke erfordrats spanings- eller annat utredningsarbete, t.ex. fall som omedelbart blivit klarlagda genom den brottsliges erkännande. Uppklaringsprocenten komme därigenom att bli ett bättre uttryck för förundersökningsarbetets effektivitet. I verkligheten torde det emellertid förhålla sig så, att brottsfall vilka komma under kriminalpolisens handläggning regelmässigt påkalla åtminstone något utredningsarbete; det bleve därför utan praktisk betydelse att avskilja undantagsfallen från ifrågavarande procentberäkning. Det låter sig näppeligen heller göra att på ett ur nu förevarande synpunkt fullt tillfredsställande sätt draga en gräns mellan mer eller mindre svårutredda brottsfall. Däremot möter intet hinder mot att bestämma uppklaringsprocenten för olika slag av brott, t.ex. mord och inbrottsstöld.

Vill man jämföra olika tidsperioder eller olika områden med hänsyn till kriminalpolisens och åklagarnas arbetsbörda på grund av deras befattning med verkliga eller förmenta brottsfall, kan man som mätare på nämnda arbetsbörda begagna antalet dylika fall, varmed polisen och åklagarna under respektive perioder eller inom respektive områden tagit befattning. Man torde nämligen kunna utgå ifrån att under normala förhållanden brottsfallen under en tidsperiod i genomsnitt äro var för sig ur synpunkten av myndigheternas arbetsbörda ungefär likvärdiga med fallen under en annan

period och att enahanda överensstämmelse råder mellan olika områden med tillnärmelsevis samma struktur i befolkningshänseende. Det synes emellertid uppenbart, att en än så noggrant utförd mätning av detta slag icke är tillräcklig som grund för övervägande av behovet av polis- och åklagarpersonal under särskilda tider eller inom särskilda områden. Största delen av denna personal får nämligen dela sin arbetskraft mellan uppgifterna att utreda och åtala brott och andra uppgifter, såsom ordningspolisverksamhet, utsokningsväsendet m.m.

Enligt den definition å begreppet polisverksamhet som givits i 1 § 2 mom. av 1925 års lag om polisväsendet i riket inrymmer detta begrepp dels polisorganens verksamhet för upprätthållande av allmän ordning och säkerhet samt verkställande av spaning och annan undersökning angående brott och dels den verksamhet i övrigt, som på grund av särskilda stadganden eller hävdvunnet bruk åligger polispersonal i denna dess egenkap. Å landsbygden omfattar polisverksamheten dessutom biträde vid åtgärd i utsokningsmål, vid indrivning av utskylder eller böter och vid annan handräckning. Beträffande den närmare innebörden av anförda lagrum hänvisas till polisinstruktionsutredningens betänkande med förslag till tjänstereglemente för polisväsendet (SOU 1947:45) s. 79-86 samt av särskild utredningsman avgivet betänkande med förslag angående innebörden av begreppet polismyndighet i olika författningar m.m. (SOU 1942:40) s. 35-109. Synnerligen önskligt vore att få till stånd löpande redogörelser för polisens arbete över huvud, icke minst därför att dylika redogörelser kunde bidra till att popularisera detta arbete. I nyssnämnda betänkande med förslag till tjänstereglemente för polisväsendet har betydelsen härav starkt betonats. Särskilt intresse att erhålla kännedom om polisens verksamhet hade, framhålles det i betänkandet (s. 72 f), givetvis kommunerna, ej minst med hänsyn till att de hade att helt eller huvudsakligen bestrida kostnaderna för polisväsendet. Redan nu avgåve polismästarna vid ett par av de större städernas poliskårer årsberättelser över sin verksamhet till de kommunala myndigheterna, varvid orienterande upplysningar lämnades om polisväsendets organisation, numerär, tekniska hjälpmedel, arbetsmetoder m.m. samt om vad polisen under året utträttat till medborgarnas och samhällets väl. Därest dylika berättelser mera allmänt avgåves och betydelsefullare avsnitt därav publicerades i pressen, skulle detta enligt betänkandet säkerligen också bidra till att öka icke blott vederbörande myndigheters utan även allmänhetens intresse för polisens verksamhet. Det borde därför övervägas, huruvida ej en allmän skyldighet för polischef att avge sådana årsberättelser borde införas. I de mindre distrikten vore det dock tillfyllest, om de ifrågasatta redogörelserna lämnades vartannat eller vart tredje år.

I det utlåtande angående införande av polisstatistik för riket, som den 1 februari 1949 till åtländnad av Kungl. Maj:ts beslut den 11 februari 1947 avgivits av statistiska centralbyrån, statens kriminaltekniska anstalt och statspolisintendenten gemensamt, har anförts, att polisinstruktionsutredningens förslag om åläggande för polischeferna att till de kommunala myndigheterna avge berättelser om polisens verksamhet syntes välgrundat. Dessa berättelser måste enligt sakens natur i största utsträckning få form av statistik, och det finge antagas, att Kungl. Maj:t i samband med åläggande att avgiva berättelser av nu berörda slag meddelade sådana föreskrifter att berättelserna till sitt innehåll bleve inbördes jämförbara. Det väsentligaste av innehållet kunde då för tidsperioder om exempelvis två år centralt sammanställas till en riksstatistik över polis-

verksamheten i dess helhet med huvudvikten lagd på arbetsbördan och personalbehovet för polisen inom olika områden av riket.

Primärmaterialet till polisstatistiken utgöres av uppgifter enligt formulären 1 och 2 (se bil. 2 resp. 3), vilka jämte tillhörande anvisningar (se bil. 4) fastställas av statistiska centralbyrån. Formulär 1 är avsett för årsuppgifter från statsåklagare, distriktsåklagare och tullåklagare, medan formulär 2 skall användas för kvartalsuppgifter från landsfogdarna och polischeferna i rikets polisdistrikt.

Statistiken utarbetas i statistiska centralbyrån, och resultaten framläggas i tryck i form av dels särskilda, mera utförliga årsberättelser, dels kortfattade kvartalsrapporter. Av årsberättelserna utgör den föreliggande för år 1950 den första. Kvartalsrapporter ha hittills offentliggjorts i Sociala meddelanden (1950 h. 5, 8, 11; 1951 h. 2, 5, 8, 11). För tiden från och med första kvartalet 1952 komma kvartalsrapporterna att publiceras i den statistiska tidskrift som under nämnda år skall börja utgivas av statistiska centralbyrån.

BROTT, SOM KOMMIT TILL POLISENS KÄNNEDOM.

Uppgifterna i de särskilda till statistiska centralbyrån avgivna årsredogörelserna om antalet brott, som kommit till polisens kännedom, ha sammanställts i tab. 1. Brotten ha där fördelats länsvis efter beskaffenhet, och specifikationen i sistnämnda hänseende är densamma som enligt uppgiftsformuläret.

Vid sidan av tab. 1 har uppgjorts en tabell, som återger uppgifterna i varje särskild årsredogörelse om antalet brott, som kommit till polisens kännedom. Denna mycket skrymmande tabell är icke intagen i föreliggande berättelse men hålles tillgänglig hos statistiska centralbyrån.

Tab. A visar antalet brott av vissa huvudslag i de olika länen på 100 000 av medelfolkmängden i respektive län. Strafflagsbrotten ha i denna tabell fördelats på de fyra huvudgrupperna 1. brott mot staten, 2. brott mot allmänheten, 3. brott mot person och 4. brott mot egendom. Härvid ha räknats till första gruppen: brott mot rikets säkerhet (8 kap.), högmålsbrott (9 kap.), brott mot allmän verksamhet (10 kap.), brott mot allmän ordning utom fylleri och förargelseväckande beteende (11 kap. utom 10 och 11 §§), ämbetsbrott (25 kap.) samt de med de sistnämnda närbesläktade brotten av krigsmän (26 kap.); till andra gruppen: förfalskningsbrott (12 kap.), mened och därmed besläktade brott (13 kap.) samt allmänfarliga brott (19 kap.); till tredje gruppen: misshandelsbrott (14 kap.), frihets- och fridsbrott (15 kap.) och sedlighetsbrott (18 kap.); samt till fjärde gruppen tjuvnadsbrott och liknande (20 kap.), bedrägeri och liknande (21 kap.), förskingring och liknande (22 kap.), gäldenärsbrott (23 kap.) samt skadegörelse m.m. (24 kap.). Om ärekränkingsbrotten (16 kap.) och brotten mot familj (17 kap.) lämnas ej särskilda uppgifter till polisstatistiken; dessa relativt fåtaliga brott höra till brotten mot person men ha i tabellen sammanförts med de i strafflagen ej upptagna brotten till en grupp "övriga brott". Tjuvnadsbrott och liknande (20 kap.), vilka utgöra 57% av hela antalet till polisens kännedom komna brott, ha i tabellen redovisats särskilt vid sidan om samtliga de till fjärde gruppen hörande brotten. Strafflagens 27 kap., som innehåller särskilda bestämmelser för krig, beredskapstillstånd m.m., har kunnat lämnas ur räkningen i denna berättelse.

Tab. A. Brott, som kommit till polisens kännedom, länsvis på 100 000 av medelfolkmängden, år 1950.

Områden	Hela an-talet	Brott mot staten	Brott mot all-män-heten	Brott mot person	Brott mot egendom		Övriga brott
		(utom enl.SL 11:10 och 11)	(utom enl.SL 11:10 och 11)	(utom enl.SL 16 o.17 kap.)	Hela an-talet	Därav enl.SL 20 kap.	
Stockholms stad	5176.6	231.9	68.0	319.7	4276.2	3452.8	280.8
Stockholms län	3328.7	136.8	38.4	177.4	2362.7	2021.3	613.4
Uppsala "	2960.6	91.5	59.1	155.8	2036.9	1784.4	617.3
Södermanlands "	2494.7	51.1	55.3	148.7	1756.1	1328.8	483.5
Östergötlands "	2811.7	93.2	48.5	182.0	2082.6	1755.4	405.4
Jönköpings "	1841.1	45.4	1)217.5	119.3	1121.7	833.9	337.2
Kronobergs "	1513.1	71.6	37.4	113.5	888.1	749.3	402.5
Kalmar "	1602.2	47.4	37.3	126.5	1031.3	861.6	359.7
Gotlands "	2915.3	194.9	39.0	250.9	1740.7	1483.1	689.8
Blekinge "	2491.3	2) 695.5	32.9	189.3	1202.5	951.4	371.1
Kristianstads "	1556.1	73.1	27.4	95.5	968.6	790.1	391.5
Malmöhus "	3357.7	69.5	52.8	232.2	2677.2	2261.1	326.0
Malmö stad	4673.5	46.1	22.5	323.8	4084.1	3465.8	197.0
Länet i övrigt	2714.0	81.0	67.7	187.4	1988.8	1671.8	389.1
Hallands län	2770.0	117.2	43.5	156.4	1728.3	1477.3	724.6
Göteborgs o.Bohus "	3394.1	148.0	64.4	236.4	2608.9	2117.8	336.4
Göteborgs stad	4043.4	179.2	76.5	295.9	3261.3	2673.3	230.5
Länet i övrigt	2267.6	93.8	43.4	133.3	1476.8	1154.0	520.3
Älvsborgs län	1897.7	56.6	38.4	101.3	1295.2	1043.5	406.2
Skaraborgs "	1545.7	118.0	42.7	103.9	868.7	694.7	412.4
Värmlands "	2552.7	100.2	46.9	217.2	1537.3	1162.5	651.1
Örebro "	2379.4	62.0	62.5	162.2	1686.0	1418.0	406.7
Västmanlands "	2609.2	88.4	37.2	164.3	1846.8	1644.8	472.5
Kopparbergs "	1697.5	63.6	31.6	160.1	995.5	778.5	446.7
Gävleborgs "	2186.1	74.9	42.9	142.2	1392.3	1108.7	533.8
Västernorrlands "	2393.6	89.4	84.4	173.1	1377.7	1056.2	669.0
Jämtlands "	2058.0	114.5	41.6	108.9	1260.3	984.9	532.7
Västerbottens "	1873.7	56.5	98.4	96.7	1029.6	775.0	592.5
Norrbottens "	2572.2	158.5	81.5	182.6	1406.2	956.8	743.4
Tillsammans	2749.9	117.9	59.3	180.5	1940.2	1577.1	452.0

1) Därav 184,3 förfalskningsbrott.

2) " 598,1 brott av krigsmän.

Hela antalet under år 1950 till polisens kännedom komna brott utgör för hela riket enligt kvartalsstatistiken 193 325 och enligt årsstatistiken 195 261. I det sistnämnda men ej i det förstnämnda talet ingå 2 315 av tullåklagarna redovisade brott. En närmare jämförelse mellan kvartalsstatistiken och årsstatistiken har med bortseende från de av tullåklagarna redovisade brotten gjorts i följande tablå.

	Års- statistik	Kvartals- statistik		Års- statistik	Kvartals- statistik
SL 10 kap.	3 515	3 358	SL 21 kap.	14 653	13 666
" 11 "	530	519	" 22 "	5 469	5 285
" 12 "	1 654	1 612	" 23 "	292	277
" 13 "	389	323	" 24 "	5 063	4 979
" 14 "	8 441	8 375	" 25 "	804	629
" 15 "	1 745	1 700	" i övrigt	3 958	3 402
" 18 "	2 479	1 980	Lönnbränning	410	409
" 19 "	2 118	2 209	Rattfylleri	3 460	3 431
" 20 "	110 660	111 743	Övriga brott	27 306	29 428
			Summa	192 946	193 325

Medan överensstämmelsen mellan årsstatistiken och kvartalsstatistiken är synnerligen god i fråga om hela antalet till polisens kännedom komna brott, visar tablå större skiljaktigheter i fråga om vissa av de i tablå redovisade särskilda brottsgrupperna, t.ex. sedlighetsbrotten (SL 18 kap.) och ämbetsbrotten (SL 25 kap.). Dessa olikheter torde åtminstone delvis kunna förklaras av det sätt varpå enligt anvisningarna till uppgiftsformulären brottsrubriceringen skall ske i primärmaterialet. Brotten skola rubriceras i enlighet med åklagarens ansvarsyrkande eller, där åklagaren vid tiden för redovisningen ännu icke tagit ställning till ansvarsfrågan, med ledning av vad som vid nämnda tid är i saken känt. Ett brottsfall kan sålunda komma att å formuläret för årsstatistiken redovisas under annan rubrik än å formuläret för kvartalsstatistiken. Se bil. 4, s. 32 tredje stycket.

Hela antalet till polisens kännedom komna brott av de slag här äro ifråga var enligt kvartalsstatistiken, per dag räknat, 478 under första, 516 under andra, 572 under tredje och 551 under fjärde kvartalet. Dessa siffror ha sitt egentliga intresse såsom i viss mån belysande variationen från kvartal till kvartal i polisens arbetsbelastning på grund av brottsfrekvensen. För studiet av frågan om ett eventuellt kriminologiskt samband mellan brott och årstid äro de av ringa eller ingen betydelse. Detta spörsmål måste undersökas särskilt för olika grupper av brott. En sådan undersökning bör emellertid för att resultatet skall bliva signifikativt omfatta flera år.

DÖDSFALL OCH BRÄNDER.

Under denna rubrik ha i årsrapporterna redovisats samtliga under redogörelseåret till polisens kännedom komna dödsfall (= döda personer) och bränder, vilka föranlett utredning, oavsett om fallen redovisats även under andra rubriker i rapporterna. Uppgifterna äro i första hand att anse som bidrag till kännedomen om polisens arbetsböda. Sammanställda efter län m.m. te de sig som t a b. B utvisar.

Av tabellen framgår bl.a. att polisundersökning i anledning av inträffade dödsfall förekommer oftare i de städer, som ej tillhöra landsfiskalsdistrikt, än i landsfiskalsdistrikten.

Tab. B. Under år 1950 till polisens kännedom komna dödsfall och bränder, vilka föranlett polisundersökning.

Län m.m.	Dödsfall			Bränder	
	Antal	I % av medel- folkm. år 1950	samtliga dödsfall	Antal	I % av medel- folkm. år 1950
Stockholms stad	637	0.9	93.1	312	0.4
Stockholms län	244	0.7	76.7	397	1.1
Uppsala "	72	0.5	45.6	78	0.5
Södermanlands "	102	0.5	44.5	205	1.0
Östergötlands "	200	0.6	55.8	185	0.5
Jönköpings "	86	0.3	32.0	193	0.7
Kronobergs "	45	0.3	26.5	112	0.7
Kalmar "	89	0.4	33.7	123	0.5
Gotlands "	12	0.2	17.3	48	0.8
Blekinge "	56	0.4	37.4	116	0.8
Kristianstads "	105	0.4	40.0	182	0.7
Malmöhus "	396	0.7	69.8	471	0.8
Hallands "	60	0.4	36.1	143	0.9
Göteborgs o.Bohus "	410	0.7	78.1	674	1.2
Älvsborgs "	109	0.3	30.2	271	0.8
Skaraborgs "	78	0.3	27.8	185	0.7
Värmlands "	126	0.5	39.5	227	0.8
Örebro "	122	0.5	47.1	179	0.7
Västmanlands "	86	0.4	44.1	150	0.7
Kopparbergs "	115	0.4	39.1	138	0.5
Gävleborgs "	121	0.4	39.6	194	0.7
Västernorrlands "	102	0.4	35.4	319	1.1
Jämtlands "	49	0.3	36.2	99	0.7
Västerbottens "	81	0.3	39.9	300	1.3
Norrbottens "	78	0.3	41.0	348	1.4
Hela riket	3581	0.5	51.0	5649	0.8
Därav: landsfiskalsdistrikten	1745	0.4	38.0	3442	0.8
städerna utom lands- fiskalsdistrikten	1836	0.7	75.4	2207	0.8
Stockholm	637	0.9	93.1	312	0.4
Göteborg	297	0.8	98.2	532	1.5
Malmö	165	0.9	97.7	167	0.9

UPPKLARADE BROTTSFALL.

En summering för hela riket av de i kol. 3-6 av årsrapporterna (se bil. 2) redovisade fallen ger det resultat som tab. 2 utvisar.

Enligt anvisningarna till uppgiftsformuläret skola såsom uppklarade redovisas fall i vilka 1) brott konstaterats icke föreligga; 2) gärningen konstaterats ha blivit begången av person som vid gärningens utförande ännu icke fyllt 15 år; 3) åtal, straff-föreläggande eller åtalseftergift åtminstone preliminärt beslutats; eller 4) gärningsmannen uppdagats men frågan om åtal förfallit på grund av dödsfall, sinnessjukdom, oanträffbarhet eller preskription och anledning till ytterligare förundersökning icke finnes. Såsom ännu en allmän anvisning har tillfogats, att ett brottsfall icke må redovisas såsom uppklarat blott därför att undersökningsledaren personligen är övertygad om vem den skyldige är utan att dock kunna förete tillräckliga skäl för den miss-tänktes ställande under åtal.

Knappa 14% av de uppklarade fallen hade kommit till polisens kännedom före redogörelseårets ingång. Huvudmassan, 97 257 fall, fick polisen kännedom om under redogörelseåret. Om detta antal sättes i procentuell relation till hela antalet under året till polisens kännedom komna brott, 195 261, får man en viss uppfattning om effektiviteten av kriminalpolisens arbete. Procentalet blir 49.8, vilket alltså innebär, att hälften av alla brott som kommo till polisens kännedom under år 1950 blevo uppklarade före samma års utgång. Motsvarande procenttal är för landsfiskalsdistrikten 61.6 och för samtliga städer som ej höra till landsfiskalsdistrikt 42.1; för Stockholm, Göteborg och Malmö är upklaringsprocenten resp. 28.6, 55.5 och 29.7.

Uppklaringsprocenten för olika slag av brott redovisas i efterföljande tablå.

	Uppkla- rings- procent		Uppkla- rings- procent
10 kap.	87,9	21 kap.	64,0
11 "	80,8	22 "	64,5
12 "	75,5	23 "	37,0
13 "	79,4	24 "	44,3
14 "	82,6	25 "	87,1
Därav: mord och dråp	75,5	26 "	89,7
barnamord o.dyl... ..	64,3	Övriga strafflagsbrott	
fosterfördrivning ..	77,2	(utom 11:10 och 11)	37,9
övriga brott	82,9		
15 kap.	73,9	Lönnbränning	70,5
18 "	70,1	Rattfylleri	85,5
Därav: otukt (1-10a §§) ..	78,0	Jaktlagstiftningen	72,9
sedlighetssår,handl.	63,9	Fiskelagstiftningen	80,5
övriga brott	69,9	Skattestrafflagen 11/6 1943 ..	79,6
19 kap.	62,5	Övriga brott	83,3
20 "	30,7		
Därav: inbrottsstöld	26,6	Samtliga brott	49,8
övriga brott	31,6		

I ögonen fallande äro de låga procenttalen för tjuvnadsbrott (20 kap.), särskilt inbrottsstöld, samt för gäldenärsbrott (23 kap.) och skadegörelsebrott (24 kap.)

Kol. 5 i tab. 2 utvisar antalet uppklarade brottsfall, där från början tydlig anvisning lämnats på den vid förundersökningens avslutande misstänkte. Enligt de i bil. 4 återgivna reglerna för uppgiftsformulärets ifyllande menas med "tydlig anvisning", att den misstänkte tagits på bar gärning eller att angivare eller vittne vid förundersökningens början utpekat någon person såsom misstänkt eller lämnat klar uppgift var den brottslige står att anträffa. Däremot avses ej sådana signalements- eller andra uppgifter som endast tjäna till ledning vid polisens spaning.

Det ligger i sakens natur, att en förhandskänedom om vem brottslingen är måste underlätta polisens spaningsarbete. Man torde också kunna utgå från, att uppklaringsprocenten genomsnittligt är större för brottsfall, där sådan förhandskänedom förelegat än för övriga brott. Detta kan emellertid icke siffermässigt ådagaläggas enär basen för beräkandet av uppklaringsprocenten för var och en av dessa båda brottsfallskategorier icke kan erhållas. Härför skulle nämligen erfordras, att primärmaterialet - såsom fallet nu ej är - för varje till polisens kännedom kommet, uppklarat eller icke uppklarat brott, lämnade upplysning om, att polisen från början varit på det klara med vem som förövat brottet.

Av hela antalet under år 1950 uppklarade brottsfall utgjordes 61 595 (54,8%) av sådana där polisen haft vad som i denna redogörelse betecknas såsom förhandskänedom om brottslingens identitet. Av dessa siffror framgår först och främst den i och för sig intressanta omständigheten att antalet fall av dylik förhandskänedom är relativt ganska betydande. Siffrorna utvisa också, att större delen av de uppklarade fallen utgjordes av sådana ur spaningssynpunkt genomsnittligt lättare fall där förhandskänedom förelegat. Huru det i dessa avseenden förhåller sig vid olika slag av brott redovisas här nedan.

	Fall av förhands- kännedom %		Fall av förhands- kännedom %
10 kap.	93.1	21 kap.	64.2
11 "	73.4	22 "	70.3
12 "	40.4	23 "	91.8
13 "	62.4	24 "	44.2
14 "	83.1	25 "	73.5
Därav: mord och dråp	53.5	26 "	68.6
barnamord o.dyl. ...	60.0	Övriga strafflagsbrott	
fosterfördrivning	66.7	(utom 11:10 och 11)	59.1
övriga brott	83.8		
15 kap.	65.7	Lönbränning	56.4
18 "	54.7	Rattfylleri	80.9
Därav: otukt (1-10a §§)	71.3	Jaktlagstiftningen	57.2
sedlighetssår.handl.	40.4	Fiskelagstiftningen	76.0
övriga brott	29.3	Skattestraftlagen 11/6 1943 ..	94.2
19 kap.	37.6	Övriga brott	80.2
20 "	18.5		
Därav: inbrottsstöld	9.1	Samtliga brott	54.8
övriga brott	20.3		

De låga siffrorna för brotten enligt strafflagens 20 kap. och särskilt för inbrottsstöld stå väl tillsammans med den förut redovisade låga uppklaringsprocenten för dessa brott. Att det procentuella antalet fall av förhandskänedom om brottslingens identitet är högt för gäldenärsförbrytelse (SL 23 kap.) är lika naturligt som att detta ökat den i föregående tablå redovisade uppklaringsprocenten för dessa brott är låg. Det måste ju nämligen mera sällan inträffa, att gäldenärsbrott kommer till polisens kännedom utan att polisen samtidigt blir underrättad om vem brottslingen är, men å andra sidan är ofta gäldenärsförbrytelser av den svårutredda beskaffenhet att det, även om brottslingen är känd och kanske gör vad han förmår för att underlätta utredningen, kräver mycken tid, innan brottet kan betecknas såsom uppklarat. Erinras bör i detta sammanhang, att uppklaringsprocenten sådan den är bestämd i denna berättelse utgör antalet under redogörelseåret uppklarade brottsfall i procent av antalet under samma år till polisens kännedom komna fall.

Tab. 2 ger i kol. 4 slutligen upplysning om antalet fall beträffande vilka polisutredningen resulterat i att de befunnits icke vara brott. Hit höra enligt anvisningarna till uppgiftsformuläret (se bil. 4) endast fall, där de objektiva förutsättningarna för brott saknas, och sålunda icke objektivt sett brottsliga gärningar, som begåtts av exempelvis minderåriga eller sinnessjuka personer. Hela antalet fall där brott befunnits icke ha förelegat är 16 576, vilket antal motsvarar 15% av hela antalet uppklarade fall. Huru detta procenttal växlar från brottsgrupp till brottsgrupp framgår av närmast följande tablå.

	Fall som befunnits icke vara brott %		Fall som befunnits icke vara brott %
10 kap.	3.1	21 kap.	16.5
11 "	36.9	22 "	25.7
12 "	10.0	23 "	18.4
13 "	34.5	24 "	15.8
14 "	11.8	25 "	43.4
Därav: mord och dråp	14.0	26 "	1.9
barnamord o.dyl.	55.0	Övriga strafflagsbrott	
fosterfördrivning	26.0	(utom 11:10 och 11)	38.3
övriga brott	11.3		
15 kap.	32.1	Lönnbränning	9.3
18 "	14.2	Rattfylleri	15.5
Därav: otukt (1-10a §§) ...	16.5	Jaktlagstiftningen	24.3
sedlighetssår.handl.	9.5	Fiskelagstiftningen	23.7
övriga brott	55.2	Skattestrafflagen 11/6 1943 ...	14.1
19 kap.	35.1	Övriga brott	13.7
20 "	13.2		
Därav: inbrottsstöld	3.3		
övriga brott	15.2	Samtliga brott	14.7

Bland de brott som i tablån redovisats med höga procenttal må särskilt nämnas de som omtalas i strafflagens 25 kap., d.v.s. ämbetsbrotten, vilket alltså betyder att förmenta sådana brott relativt ofta visat sig i verkligheten icke ha inneburit brottslig gärning.

FÖR BROTT MISSTÄNKTA PERSONER.

På uppgifterna under denna rubrik i årsrapporterna kunna läggas såväl arbetsstatistiska som kriminal- och straffprocesstatistiska synpunkter. Redovisningen omfattar endast för brott skäligen misstänkta personer. Såsom sådana skola enligt anvisningarna till uppgiftsformuläret (se bil. 4) anses personer vilka anhållits för brott eller vid förhör underrättats om misstanken (jfr rättegångsbalken 23 kap. 18 §) eller vidgått brott och med vilka polis eller åklagare tagit befattning under redogörelseåret.

Uppgifterna om de för brott misstänkta personerna korrespondera icke med uppgifterna om brott, som kommit till polisens kännedom. Sistnämnda uppgifter avse endast brott av vissa slag och vidare endast sådana som kommit till polisens kännedom under redogörelseåret. Uppgifter om misstänkta personer skola återigen lämnas oavsett arten av de brott för vilka personerna misstänkts och oavsett när dessa brott blivit kända för polisen. Ytterligare gäller, att person, vilken såsom misstänkt varit föremål för förundersökning, räknats såsom en misstänkt även om undersökningen avsett flera brott.

De misstänkta ha i tab. 3 fördelats efter ett flertal olika synpunkter. I första hand har skilts mellan personer beträffande vilka åtal beslutats och personer som ej åtalats. De sistnämnda ha i sin ordning uppdelats efter anledningen till att de icke blivit åtalade (strafföreläggande, åtalseftergift o.dyl., etc.). För alla de sålunda erhållna grupperna anges antalet misstänkta män resp. kvinnor i åldersklasserna "under 18 år", "18 men ej 21 år" samt "21 år eller däröver". Åldersgrupperingen hänför sig till antalet fyllda år vid den tidpunkt, då personen först hördes såsom skäligen misstänkt.

Hela antalet redovisade misstänkta personer är 264 955 eller 4 922 på 100 000 av den preliminärt beräknade straffmyndiga medelfolkmängden. Detta innebär emellertid icke, såsom man utan närmare kännedom om redovisningssättet vore berättigad antaga, att ungefär var tjugonde invånare i riket under redogörelseåret varit misstänkt för att ha gjort sig skyldig till brott eller förseelse. De misstänkta individerna äro nämligen i stor utsträckning dubbelräknade i statistiken. För det första gäller sålunda, att en och samma individ kan ha varit misstänkt för flera olika brottsfall vid olika tillfällen under året. Han har då räknats som en särskild person för vart och ett av dessa tillfällen. Vidare har för det fall att förundersökning rörande misstänkt person nedlagt (RB 23:4 sista punkten) och därefter ånyo upptagits beträffande samma person, denne redovisats särskilt för varje sådan del av förundersökningen (se bil. 4: anvisningarna till form. 1 rader 62-75). Slutligen måste det ofta ha inträffat (jfr s. 18 under rubriken Biträde vid förundersökningar), att polis och åklagare i olika distrikt tagit befattning med en och samma för visst brottsfall misstänkt individ, som då vederbörligen redovisats i årsrapporten för vart och ett av dessa distrikt och sålunda blivit dubbelräknad vid summeringen av siffrorna för samtliga distrikt.

Med hänsyn till vad nu sagts om sättet för redovisningen av de misstänkta ter sig siffran 4 922 på 100 000 av medelfolkmängden i åldern 15 år och däröver icke så skrämmande. Till jämförelse må nämnas, att antalet under år 1949 för brott sakfällda personer preliminärt beräknats uppgå till 3 012 på 100 000 av den straffmyndiga medelfolkmängden (siffran för år 1950 är ännuej tillgänglig). Märkas bör, att antalets sakfällda personer i statistiken redovisas utan annan dubbelräkning än att en individ, som sakfällts i olika mål, räknas som en person för vart och ett av dessa mål. Därestsåväl antalet misstänkta som antalet sakfällda personer kunde erhållas utan någon som helst dubbelräkning, skulle säkerligen skillnaden mellan dessa båda storheter vara väsentligt mindre än den som föreligger mellan de i statistiken redovisade summorna för de misstänkta resp. sakfällda.

Såsom framgår av efterföljande tablå är antalet misstänkta i förhållande till folkmängden mycket olika för olika efter ålder och kön bestämda persongrupper. I tablå redovisas dels samtliga misstänkta personer, dels sådana misstänkta beträffande vilka åtal beslutats (rubriken "Åtalsbeslut"), dels ock de som varit föremål för åtalseftergift o.dyl. (rubriken "Åtalseftergift") resp. strafföreläggande (rubriken "Strafföreläggande").

Frekvenstalen för de misstänkta, som ej fyllt 21 år, äro nästan genomgående jämförelsevis höga. I fråga om personer, som erhållit strafföreläggande, gäller dock, att yngsta åldersklassen har lägre siffror än de som fyllt 21 år. Med hänsyn till regeln i rättegångsbalken 48 kap. 1 § andra stycket att strafföreläggande ej må användas, om den misstänkte är under 18 år, borde rätteligen icke någon person tillhörande yngsta åldersklassen ha funnits att redovisa under rubriken strafföreläggande.

Ålder	Samtliga misstänkta personer			Åtalsbeslut		
	Män	Kvinnor	Män och kvinnor	Män	Kvinnor	Män och kvinnor
Under 18 år	15098.0	2975.4	9140.7	7549.4	1950.1	4797.8
18 men ej 21 år	15906.6	2627.9	9308.5	5237.8	519.4	2893.3
21 år eller däröver	8471.7	586.5	4474.6	2701.7	135.1	1400.7
Summa	9150.1	789.7	4922.1	3054.4	233.8	1628.0

Ålder	Åtalseftergift			Strafföreläggande		
	Män	Kvinnor	Män och kvinnor	Män	Kvinnor	Män och kvinnor
Under 18 år	2610.5	544.1	1595.1	1) 13.6	1) 2.5	1) 8.2
18 men ej 21 år	809.4	167.0	490.2	7160.6	1605.2	4400.2
21 år eller däröver	408.8	62.1	233.1	3144.6	252.3	1678.5
Summa	531.9	88.5	307.6	3196.4	305.8	1734.6

1) Se not till tab. 3.

I tab. C ha de misstänkta personerna fördelats procentuellt efter beslutet i åtalsfrågan. Anmärkningsvärd är den stora utsträckning i vilken åtal beslutats beträffande de misstänkta i lägsta åldersklassen (50,0% för män, 65,5% för kvinnor). Syftet med åtalen i denna åldersklass torde i det övervägande flertalet fall ha varit att åvägbringa villkorlig dom. De jämförelsevis höga siffror för åtalseftergift o.dyl., som återfinnas vid denna åldersgrupp, sammanhånga otvivelaktigt med tillämpningen av 1944 års lag om eftergift av åtal mot vissa underåriga.

Nämnas bör i detta sammanhang, att rubriken "Åtalseftergift o.dyl." avser ej blott åtalseftergift i egentlig mening enligt rättegångsbalken 20:7 och den nyssnämnda lagen

Tab. C. För brott misstänkta personer, procentuellt fördelade efter beslutet i åtalsfrågan, år 1950.

Beslut i åtalsfrågan	Under 18 år		18 men ej 21 år		21 år eller däröver		Samtliga misstänkta		
	Män	Kv.	Män	Kv.	Män	Kv.	Män	Kv.	Män o. kv.
Åtal beslutat	50.0	65.5	32.9	19.8	31.9	23.0	33.4	29.6	33.1
Ej åtal på grund av									
a) strafföreläggande	1) 0.1	1) 0.1	45.0	61.1	37.1	43.0	34.9	38.7	35.2
b) åtalseftergift o.dyl.	17.3	18.3	5.1	6.3	4.8	10.6	5.8	11.2	6.2
c) dödsfall, oanträffbarhet, preskription	0.5	0.4	0.9	0.6	1.7	1.7	1.5	1.3	1.5
d) sinnessjukdom o.dyl.	0.1	0.0	0.3	0.2	0.3	0.4	0.3	0.3	0.3
e) att gärningsmannen varit under 15 år vid gärningens begående	20.9	7.4	0.0	-	0.0	-	1.6	1.2	1.6
f) att saken slutligt överlämnats till annan åklagare	4.8	3.1	8.5	4.7	7.8	2.9	7.7	3.2	7.3
g) att brott visats ej före- ligga (den misstänkte oskyldig eller för- farandet ej brottsligt) eller bevisningen be- funnits otillräcklig	6.3	5.2	7.3	7.3	16.4	18.4	14.8	14.5	14.8
Summa	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0

1) Se not till tab. 3.

av år 1944 utan också underlåtenhet att åtala efter lämplighetsprövning enligt barnavårdslagen 44 § 3 mom., ungdomsfängelselagen 19 § och alkoholistlagen 49a § ävensom sådan underlåtenhet att åtala som stöder sig på vissa stadganden i strafflagen (8:13, 14:26, 20:12, 21:11, 22:10 m.fl.).

Tab. D ger upplysning om den procentuella fördelningen på de olika åldersgrupperna av de i närmast föregående texttabell redovisade personerna, medan tab. E visar antalet misstänkta kvinnor i procent av hela antalet misstänkta personer grupperade efter beslutet i åtalsfrågan.

Av de misstänkta personerna voro 2.9% icke svenska medborgare. Enligt uppgift från utlänningskommissionen kan det genomsnittliga antalet straffmyndiga icke svenska medborgare i riket under år 1950 approximativt beräknas ha uppgått till 190 078. Om det i tab. 3 redovisade antalet för brott misstänkta icke svenska medborgare sättes i relation till nysnämnda befolkningssiffror, erhålles 4 045 misstänkta på 100 000 straffmyndiga icke svenska medborgare, en siffra som avsevärt understiger den motsvarande

Tab. D. För brott misstänkta personer, grupperade efter beslutet i åtalsfrågan och procentuellt fördelade efter åldern vid tiden för första förhöret, år 1950.

Beslut i åtalsfrågan	Under 18 år		18 men ej 21 år		21 år eller däröver		Samtliga misstänkta	
	Män	Kv.	Män	Kv.	Män	Kv.	Män	Kv.
Åtal beslutat	11.6	36.9	8.5	10.6	79.9	52.5	100.0	100.0
Ej åtal på grund av								
a) straffreläggande	1) 0.0	1) 0.0	11.1	25.1	88.9	74.9	100.0	100.0
b) åtalseftergift o.dyl.	23.0	27.2	7.5	9.0	69.5	63.8	100.0	100.0
c) dödsfall, oanträffbarhet, preskription	2.5	5.1	5.3	7.4	92.2	87.5	100.0	100.0
d) sinnessjukdom o.dyl.	3.1	1.4	7.1	9.7	89.8	88.9	100.0	100.0
e) att gärningsmannen varit under 15 år vid gärningens begående	99.9	100.0	0.0	-	0.1	-	100.0	100.0
f) att saken slutligt överlämnats till annan åklagare	4.9	16.2	9.6	23.1	85.5	60.7	100.0	100.0
g) att brott visats ej före- ligga (den misstänkte oskyldig eller för- farandet ej brottsligt) eller bevisningen be- funnits otillräcklig	3.3	6.0	4.2	8.1	92.5	85.9	100.0	100.0
Summa	7.7	16.7	8.6	15.9	83.7	67.4	100.0	100.0

1) Se not till tab. 3.

(4 922) för samtliga straffmyndiga i riket. Det bör emellertid betonas, att man av flera skäl icke ur dessa siffror kan utläsa den exakta relationen mellan kriminaliteten bland utlänningar i Sverige å ena sidan och kriminaliteten bland befolkningen i dess helhet å andra sidan. Se vidare tab. F, som innehåller ytterligare relativtal till belysande av innebörden av de i tab. 3 intagna absoluta talen för misstänkta icke svenska medborgare.

Tab. 3 ger i sin nedre del upplysning om den utsträckning vari vissa straffprocessuella tvångsmedel kommit till användning i avseende å de för brott misstänkta personerna. Vid denna redovisning har för fall då en person flera gånger varit föremål för sådan åtgärd tillgått så, att personen räknats som en enhet för var och en av dessa gånger (se bil. 4: anvisningarna till form 1, rader 62-75). - Tab. G visar för varje åldersgrupp förhållandet mellan antalet personer, som varit föremål för viss åtgärd, och hela antalet misstänkta personer, medan tab. H för varje slag av åtgärd visar förhållandet mellan antalet till varje åldersgrupp hörande personer och hela antalet

Tab. E. Misstänkta kvinnor i procent av hela antalet misstänkta personer, grupperade efter beslutet i åtalsfrågan, år 1950.

Beslut i åtalsfrågan	Under 18 år	18 men ej 21 år	21 år eller däröver	Tillsammans
Åtal beslutat	20.0	8.9	4.9	7.3
Ej åtal på grund av				
a) stråfföreläggande	1) 15.0	18.1	7.6	8.9
b) åtalseftergift o.dyl.	16.8	16.9	13.5	14.5
c) dödsfall, oanträffbarhet, preskription	13.3	9.4	6.7	7.0
d) sinnessjukdom o.dyl.	4.2	11.7	8.7	8.8
e) att gärningsmannen varit under 15 år vid gärningens begående	6.3	-	-	6.3
f) att saken slutligt överlämnats till annan åklagare	11.0	8.2	2.6	3.6
g) att brott visats ej föreligga (den misstänkte oskyldig eller förfarandet ej brottsligt) eller bevisningen befunnits otillräcklig	13.5	14.2	7.4	7.9
Summa	16.0	14.0	6.6	8.1

1) Se not till tab. 3.

Tab. F. Misstänkta, icke svenska medborgare, fördelade efter beslutet i åtalsfrågan, år 1950.

Beslut i åtalsfrågan	I % av samtliga misstänkta				Misstänkta icke svenska kvinnor i % av misstänkta icke svenska medborgare
	svenska el. icke svenska medborgare		icke svenska medborgare		
	Män	Kv.	Män	Kv.	
Åtal beslutat	4.3	6.8	54.0	35.6	11.0
Ej åtal på grund av					
a) strafföreläggande	2.1	7.0	27.3	47.9	24.6
b) åtalseftergift o.dyl.	1.6	1.9	3.4	3.8	17.3
c) dödsfall, oanträffbarhet, preskription	8.2	16.2	4.6	3.6	12.9
d) sinnessjukdom o.dyl.	1.6	2.8	0.2	0.2	14.3
e) att gärningsmannen varit under 15 år vid gärningens begående	0.6	3.0	0.3	0.7	25.8
f) att saken slutligt överlämnats till annan åklagare	1.4	2.9	3.9	1.7	7.4
g) att brott visats ej föreliggande (den misstänkte oskyldig eller förfarandet ej brottsligt) eller bevisningen befunnits otillräcklig	1.1	2.5	6.3	6.5	16.2
Summa	2.7	5.6	100.0	100.0	15.7

Tab. G. För brott misstänkta personer mot vilka vidtagits vissa straffprocessuella tvångsåtgärder, i promille av samtliga misstänkta personer, år 1950.

Straffprocessuella tvångsåtgärder	Under 18 år		18 men ej 21 år		21 år eller däröver		Samtliga misstänkta		
	Män	Kv.	Män	Kv.	Män	Kv.	Män	Kv.	Män o.kv.
Anhållande	25.0	5.9	42.3	15.8	19.3	16.3	21.7	14.5	21.1
Häktningsframställning	6.1	0.8	16.3	5.3	9.2	5.0	9.6	4.3	9.1
Häktning	5.4	0.8	14.0	4.7	8.3	4.1	8.6	3.6	8.2
Övervakning enl. RB 24:3	0.2	-	0.1	0.9	0.0	-	0.1	0.1	0.1
Reseförbud enl. RB 25 kap.	0.6	-	1.6	1.5	0.8	0.6	0.9	0.6	0.9

Tab. H. För brott misstänkta personer mot vilka vidtagits vissa straffprocessuella tvångsåtgärder, procentuellt fördelade efter ålder vid tiden för första förhöret, år 1950.

Straffprocessuella tvångsåtgärder	Under 18 år		18 men ej 21 år		21 år eller däröver		Samtliga misstänkta	
	Män	Kv.	Män	Kv.	Män	Kv.	Män	Kv.
Anhållande	8.9	6.8	16.8	17.3	74.3	75.9	100.0	100.0
Häktningsframställning	4.9	3.2	14.7	19.4	80.4	77.4	100.0	100.0
Häktning	4.8	3.9	14.1	20.5	81.1	75.6	100.0	100.0
Övervakning enl. RB 24:3	28.6	-	14.3	100.0	57.1	-	100.0	100.0
Reseförbud enl. RB 25 kap.	5.5	-	15.5	38.5	79.0	61.5	100.0	100.0

personer som varit föremål för åtgärden. - Antalet häktade personer utgjorde 2 172, varav 78 eller 3,6% voro kvinnor och 192 eller 8,8% voro icke svenska medborgare. Häktningsprocenten var större bland männen (0,9%) än bland kvinnorna (0,4%) och större bland misstänkta icke svenska medborgare (2,5%) än bland samtliga misstänkta personer (0,8%).

HUSRANNSAKAN OCH KROPPSBESIKTNING.

Under dessa rubriker redovisas å form 1 till polisstatistiken antalet fall, vari under året verkstälts husrannsakan resp. kroppsbesiktning.

Enligt anvisningarna till rad 76 i uppgiftsformuläret (bil. 4) skall, vad angår uppgifterna om husrannsakan, varje förrättning som företagits inom ett hemvist med tillhörande utrymme, räknas som en enhet. Hela antalet redovisade fall av husrannsakan är 2 629.

Antalet fall av kroppsbesiktning är 504. Det är här fråga endast om kroppsbesiktningar enligt rättegångsbalken 28:12. Kroppsvisitationer enligt samma balk 28:11 äro sålunda icke medräknade. Skillnaden mellan kroppsvisitation och kroppsbesiktning är, att den förra avser undersökning av någons kläder eller vad han eljest bär på sig, under det att kroppsbesiktning innebär undersökning av kroppen.

BITRÄDE VID FÖRUNDESRÖKNINGAR.

Enligt de insända rapporterna har under år 1950 biträde lämnats annan åklagare vid 51 060 förundersökningar. Enligt anvisningarna till rad 78 i uppgiftsformuläret avser denna redovisning diarieförda åtgärder, som vidtagits jämlikt rättegångsbalken 23:7. Nyssnämnda antal utgör nära 20% av hela antalet misstänkta personer.

TABELLBILAGA

Tab. 1. BROTT SOM KOMMIT TILL

1		2	3	4	5
Brottens beskaffenhet		Hela antalet	Stockholms stad	Stockholms län	Uppsala län
Strafflagsbrott					
1	10 kap. Våld eller hot mot tjänsteman o.dyl. (1-3 §§)	708	243	25	13
2	Våldsamt motstånd (4 §)	1849	476	118	21
3	Övriga brott	963	282	54	10
4	11 kap. Upplopp (1,2 §§)	15	14	-	-
5	Övriga brott (utom enl. 11:10 och 11)	515	2	17	7
6	12 kap. Urkundsförfalskning o.dyl. (1-4,9,12 §§)	1380	148	39	25
7	Signaturförfalskning o.dyl. (5,9,12 §§)	50	17	-	2
8	Penningförfalskning o.dyl. (6,9,10,12 §§)	95	31	1	13
9	Övriga brott	129	15	8	-
10	13 kap. Mened o.dyl. (1-3,15 §§)	184	15	14	-
11	Falsk angivelse, falskt åtal o.dyl. (5-7 §§)	54	9	8	2
12	Övriga brott	151	14	4	-
13	14 kap. Mord och dråp (1,3 §§)	53	7	6	-
14	Därav: i förening med självmord	14	3	4	-
15	Försök till mord eller dråp (2,3 §§)	52	5	4	3
16	Misshandel varav döden följt (4-8 §§)	13	1	2	1
17	Vållande till annans död (9 §)	295	21	19	14
18	Barnamord o.dyl. (22-25,34 §§)	28	4	4	2
19	Fosterfördrivning (26-28a §§)	237	49	11	3
20	Övriga misshandelsbrott (10-14 §§)	7382	1504	327	129
21	Därav: hustrumisshandel	404	123	26	11
22	Överförande av könssjukdom o.dyl. (21 §)	51	17	-	1
23	Övriga brott	330	71	11	3
24	15 kap. Våldtäkt (12-15a §§)	350	67	23	5
25	Övriga brott	1395	292	80	33
26	18 kap. Otukt (1-10a §§)	1058	113	72	13
27	Därav: med person under 15 år	796	97	68	10
28	Sedlighetssårande handling (13 §)	1348	182	68	32
29	Därav: exhibitionism	642	99	29	8
30	Övriga brott	73	32	2	1
31	19 kap. Mordbrand (1,2,10,11 §§)	216	17	12	4
32	Övriga brott	1902	237	50	45

POLISENS KÄNNEDOM, LÄNSVIS, ÅR 1950.

6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
Söder- man- lands län	Öster- göt- lands län	Jön- kö- pings län	Kro- no- bergs län	Kal- mar län	Got- lands län	Ble- kinge län	Kri- stian- stads län	Mal- mö- hus län	Därv Mal- mö stad	Hal- lands län	Göte- borgs o.Bohus län	Därv Göte- borgs stad
6	27	9	2	17	10	13	14	46	14	11	93	79
30	56	32	35	50	23	48	30	119	29	26	190	135
11	49	15	10	10	2	17	14	51	16	32	172	154
-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
15	28	12	10	5	4	9	23	26	1	12	20	-
51	35	495	13	39	11	13	22	96	12	8	40	5
1	-	2	1	1	-	1	-	2	1	-	2	2
-	3	1	3	-	-	-	-	10	3	1	16	16
-	2	1	4	2	1	-	-	-	-	-	71	70
2	10	3	1	7	1	5	3	14	2	7	14	10
2	2	-	-	2	-	1	6	5	-	-	-	-
-	18	3	-	1	-	3	-	36	6	5	24	21
-	5	-	-	-	-	2	2	6	1	1	6	1
-	3	-	-	-	-	-	-	2	1	1	-	-
1	1	1	1	-	-	-	-	3	-	1	6	5
-	1	-	-	2	1	-	1	-	-	-	-	-
8	18	7	5	8	3	11	9	28	10	6	6	1
-	2	1	-	2	-	-	-	2	1	1	-	-
3	2	2	-	3	1	5	-	12	5	2	8	8
194	217	174	129	210	74	156	177	890	465	155	933	758
10	12	4	2	14	2	3	3	52	24	10	33	20
1	1	-	-	1	-	-	-	3	1	-	7	7
13	13	11	2	24	-	3	6	29	4	5	21	15
6	11	8	4	12	9	17	9	23	6	6	37	26
29	60	35	21	26	20	24	17	140	66	47	40	5
31	22	48	10	6	25	39	13	107	21	7	64	60
28	13	47	9	4	22	27	11	94	12	7	21	17
31	274	34	7	5	13	17	10	104	38	21	175	148
15	234	11	2	1	1	3	1	51	16	10	28	10
-	4	2	-	-	2	2	3	2	-	3	7	6
11	20	10	5	3	2	1	2	17	2	4	6	3
51	78	74	32	33	8	24	38	127	17	46	184	142

19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	
Äivs- borgs län	Skara- borgs län	Värm- lands län	Öre- bro län	Väst- man- lands län	Kop- par- bergs län	Gävle- borgs län	Väster- norr- lands län	Jämt- lands län	Väster- bottens län	Norr- bottens län	Rikets tull- åkla- gare	
14	13	29	26	22	15	23	10	9	4	14	-	1
59	28	86	61	66	33	80	93	23	18	48	-	2
26	14	53	22	28	10	18	14	10	15	19	5	3
-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	-	-	4
46	11	33	18	11	33	8	37	13	27	88	-	5
53	17	23	14	18	14	45	58	21	40	42	-	6
2	2	1	5	-	-	1	3	-	2	5	-	7
2	-	1	1	-	1	2	2	-	5	2	-	8
3	2	1	2	2	2	3	3	-	3	4	-	9
16	5	6	2	10	6	9	11	1	10	12	-	10
2	3	1	3	-	3	1	-	2	2	-	-	11
2	1	4	9	3	-	3	2	-	8	11	-	12
-	2	2	2	-	6	2	1	2	-	1	-	13
-	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	14
-	4	6	2	1	1	1	5	1	3	2	-	15
1	-	-	1	-	1	-	-	-	-	1	-	16
10	10	16	13	16	11	13	11	7	20	5	-	17
2	-	-	1	-	1	1	3	-	1	1	-	18
5	1	4	8	4	5	14	16	1	1	77	-	19
197	136	319	209	187	187	207	285	87	107	192	-	20
8	3	23	9	6	8	11	9	-	6	16	-	21
1	1	12	-	2	1	-	1	2	-	-	-	22
16	17	8	17	6	7	7	19	1	9	11	-	23
26	8	20	2	10	5	9	19	5	4	5	-	24
40	25	89	51	42	55	51	58	26	23	71	-	25
17	12	75	42	23	113	56	41	12	39	58	-	26
13	11	60	34	21	50	34	22	11	30	52	-	27
46	41	52	50	40	31	42	31	11	16	15	-	28
9	27	30	15	32	8	16	4	4	3	1	-	29
1	1	4	2	-	1	1	-	2	1	-	-	30
7	10	5	4	5	7	13	13	3	19	16	-	31
50	66	89	114	37	51	45	147	33	139	104	-	32

Tab. 1. (forts.) Brott som kommit

till polisens kännedom, länsvis, år 1950.

	1	2	3	4	5
	Brottens beskaffenhet	Hela antalet	Stockholms stad	Stockholms län	Uppsala län
33	20 kap. Stöld, även grov (1,4,10 §§)	59015	15670	5103	1369
34	Därav: medelst sprängning el.svetsning	177	29	16	9
35	övriga fall av inbrottsstöld	20537	5815	2048	336
36	Snatteri och bodräkt (2,3 §§)	6938	1310	312	24
37	Tillgrepp av bilar och motorcyklar(1-4,6,10 §§)	7065	2937	298	91
38	Rån (5,10 §§)	190	82	8	1
39	Övriga brott	37452	5544	1443	1264
40	21 kap. Utpressning (4,8 §§)	49	7	5	-
41	Ocker (5,8 §§)	56	6	3	3
42	Häleri o.dyl. (6 §)	1197	588	44	4
43	Bedrägeri och övriga brott	13351	3348	456	186
44	22 kap. Förskingring m.m. (hela kap.)	5469	1382	343	80
45	Därav: olovl.förfog.över avbet.gods (4 §)	775	117	62	6
46	23 kap. Galdenårsbrott (hela kap.)	292	32	25	1
47	24 kap. Skadegörelse m.m. (hela kap.)	5063	728	334	115
48	25 kap. Ämbetsbrott (hela kap.)	806	36	40	14
49	26 kap. Undanhållande o.rymning (11,12,19 §§)	1366	296	126	14
50	Övriga brott	2058	367	105	62
51	Övriga strafflagsbrott (utom 11:10 och 11)	535	204	25	17
	I strafflagen ej upptagna brott, varpå urbota straff kan följa.				
52	Lönnbränning (Kungl.förordn.11/6 1926 ang.tillv. och beskattn.av brännvin 30 §)	410	28	19	9
53	Övriga brott mot förf.ang.rusdrycker o.pilsnerdr.	2625	109	79	25
54	Överträdelse av bestämmelserna om narkotiska ämnen o.beredn.(Kungl.kung. 16/9 1933, nr. 559, med ändr.)	5	-	-	-
55	Rattfylleri (lagen 7/6 1934 om straff för vissa brott vid förande av motorf. 1 §, 2 § första ledet)	3460	513	246	69
56	Jaktlagstiftningen	1144	6	58	22
57	Fiskelagstiftningen	743	1	158	15
58	Skattestrafflagen 11/6 1943	2834	124	176	133
59	Övriga brott	22262	1092	1413	661
60	Summa	195261	38295	11798	4561

6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
Södermanlands län	Östergötlands län	Jönköpings län	Kronobergs län	Kalmar län	Gotlands län	Blekinge län	Kristianstads län	Malmsbohus län	Därav Malmsbo stad	Hallands län	Göteborgs o.Bohus län	Därav Göteborgs stad
1464	2423	1256	524	792	342	785	1267	6338	2994	999	5780	4627
9	10	6	8	7	-	1	10	14	6	1	14	12
473	890	379	165	168	84	227	294	2678	1604	378	2911	2500
218	661	223	41	57	40	130	125	832	460	81	562	418
126	284	179	57	85	37	35	110	544	304	99	929	828
1	12	2	1	3	-	1	1	17	11	4	26	25
1014	2704	598	559	1099	456	436	541	5406	2846	1225	4438	3499
-	4	-	-	-	-	7	-	2	1	3	12	5
-	17	1	-	1	-	-	-	5	4	-	5	2
20	40	28	10	17	7	25	3	58	25	8	42	18
613	604	383	117	188	44	133	245	1256	684	232	1334	1120
126	235	150	47	76	27	32	80	458	231	47	736	558
17	40	41	14	11	7	5	21	100	68	13	75	57
3	12	18	6	17	-	13	7	32	12	12	18	15
160	222	199	39	102	74	156	127	606	223	107	574	349
17	42	13	8	20	12	81	30	51	4	29	34	8
26	26	20	12	9	38	366	40	39	11	34	38	9
4	95	22	36	1	26	480	38	72	13	47	273	245
3	75	9	1	12	9	26	2	10	-	10	13	13
6	9	6	3	2	2	2	2	-	-	6	10	6
47	35	28	11	24	21	26	24	40	20	36	284	247
-	-	-	-	-	-	-	-	1	1	-	2	2
78	90	85	69	113	63	69	110	237	81	121	262	190
24	40	27	20	50	18	5	12	41	-	14	19	-
35	36	8	7	6	1	4	2	5	-	14	9	-
78	218	25	98	76	19	37	95	350	106	194	88	54
760	902	725	426	567	274	372	766	1210	168	786	1177	298
5320	9745	4985	2387	3786	1720	3632	4026	19508	8920	4515	18807	14213

Tab. 2. TILL POLISENS KÄNNEDOM KOMNA,
UNDER ÅR 1950 UPPKLARADE BROTTSFALL.

1	2	3 4 5		
		D ä r a v f a l l		
Brottens beskaffenhet	Hela antalet	som kommit till polisens kännedom under tidigare år	som befunnits icke vara brott	där från början tydlig anvisning lämnats på den vid förundersökningens avslutande misstänkte
Strafflagsbrott				
10 kap. Våld eller hot mot tjänsteman o.dyl. (1-3 §§)	618	61	12	549
Våldsam motstånd (4 §)	1904	180	26	1806
Övriga brott	1033	219	73	955
11 kap. Upplopp (1,2 §§)	2	1	1	-
Övriga brott (utom enl. 11:10 och 11)	442	15	163	326
12 kap. Urkundsförfalskning o.dyl. (1-4,9,12 §§)	1278	168	108	514
Signaturförfalskning o.dyl. (5,9,12 §§)	22	4	9	12
Penningförfalskning o.dyl. (6,9,10,12 §§)	37	-	13	3
Övriga brott	107	23	14	55
13 kap. Mened o.dyl. (1-3,15 §§)	154	33	88	109
Falsk angivelse, falskt åtal o.dyl. (5-7 §§)	52	6	29	26
Övriga brott	156	14	8	91
14 kap. Mord och dråp (1,3 §§)	43	3	6	23
Därav: i förening med självmord	14	-	-	9
Försök till mord eller dråp (2,3 §§)	48	4	10	38
Misshandel varav döden följt (4-8 §§)	12	-	1	11
Vållande till annans död (9 §)	276	22	82	210
Barnamord o.dyl. (22-25,34 §§)	20	2	11	12
Fosterfördrivning (26-28a §§)	192	9	50	128
Övriga misshandelsbrott (10-14 §§)	6682	550	639	5677
Därav: hustrumisshandel	325	8	59	272
Överförande av könssjukdom o.dyl. (21 §)	40	4	21	35
Övriga brott	268	15	73	169
15 kap. Våldtäkt (12-15a §§)	259	15	129	148
Övriga brott	1113	67	312	753
18 kap. Otukt (1-10a §§)	903	78	149	644
Därav: med person under 15 år	639	63	105	454
Sedlighetssårande handling (13 §)	944	82	90	381
Därav: exhibitionism	468	28	14	141
Övriga brott	58	7	32	17
19 kap. Mordbrand (1,2,10,11 §§)	144	10	53	43
Övriga brott	1285	95	449	494

Tab. 2. (forts.) Till polisens kännedom komma,
 under år 1950 upplärade brottsfall.

1	2	3	4	5
Brottens beskaffenhet	Hela an-talet	D ä r a v f a l l		
		som kom- mit till polisens kännedom under ti- digare år	som befunnits icke vara brott	där från början tydlig anvisning lämnats på den vid förunder- sökningens avslutande misstänkte
20 kap. Stöld, även grov (1,4,10 §§)	20895	2445	2824	4375
Därav: medelst sprängning el.svetsning	70	5	-	3
övriga fall av inbrottsstöld	6234	791	209	573
Snatteri och bodräkt (2,3 §§)	2930	389	440	872
Tillgrepp av bilar och motorcyklar (1-4,6,10 §§)	3385	333	177	536
Rån (5,10 §§)	92	7	33	27
Övriga brott	10524	702	1518	1174
21 kap. Utpressning (4,8 §§)	47	11	17	27
Ocker (5,8 §§)	51	8	12	28
Häleri o.dyl. (6 §)	1129	285	120	334
Bedrägeri och övriga brott	12527	4079	2115	8439
22 kap. Förskingring m.m. (hela kap.)	5233	1706	1345	3681
Därav: olovl.förfog.över avbet.gods(4 §)	645	102	178	486
23 kap. Gåldenärsbrott (hela kap.)	244	136	45	224
24 kap. Skadegörelse m.m. (hela kap.)	2336	95	370	1033
25 kap. Ämbetsbrott (hela kap.)	782	80	339	575
26 kap. Undanhållande o. rymning (11,12,19 §§)	1373	62	19	962
Övriga brott	1862	101	44	1257
Övriga strafflagsbrott (utom 11:10 och 11)	230	27	88	136
I strafflagen ej upptagna brott, varpå urbota straff kan följa.				
Lönnbränning (Kungl.förordn. 11/6 1926 ang.tillv. och beskattn. av brännvin 30 §)	321	32	30	181
Övriga brott mot förf.ang. rusdrycker o. pilsnerdr.	2492	117	118	1815
Överträdelse av bestämmelserna om narkotiska ämnen o.beredn. (Kungl.kung. 16/9 1933, nr. 559, med ändr.)	7	2	2	1
Rattfylleri (lagen 7/6 1934 om straff för vissa brott vid förande av motorf. 1 §, 2 § första ledet)	3172	214	491	2567
Jaktlagstiftningen	939	105	228	537
Fiskelagstiftningen	649	51	154	493
Skattestrafflagen 11/6 1943	2665	409	377	2510
Övriga brott	20453	2090	3019	16582
Summa	112430	15173	16576	61595

Tab. 3. FÖR BROTT MISSTÄNKTA PERSONER, ÅR 1950.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
Personer	Antal									
	Under 18 år		18 men ej 21 år		21 år eller däröver		Summa		Härav icke svenska medborgare	
	Män	Kv.	Män	Kv.	Män	Kv.	Män	Kv.	Män	Kv.
beträffande vilka åtal beslutats som ej åtalats på grund av	9419	2351	6892	675	64958	3339	81269	6365	3496	431
a) strafföreläggande	1) 17	1) 3	9422	2086	75608	6236	85047	8325	1771	579
b) åtalseftergift o.dyl.	3257	656	1065	217	9829	1535	14151	2408	220	46
c) dödsfall, oanträffbarhet, preskription	91	14	192	20	3340	238	3623	272	298	44
d) sinnessjukdom o.dyl.	23	1	53	7	672	64	748	72	12	2
e) att gärningsmannen varit under 15 år vid gär- ningens begående	3931	264	1	-	2	-	3934	264	23	8
f) att saken slutligt över- lämnats till annan åklagare	904	112	1785	159	15902	418	18591	689	251	20
g) att brott visats ej före- ligga (den misstänkte oskyldig eller förfarandet ej brottsligt) eller bevis- ningen befunnits otill- räcklig	1195	186	1520	251	33379	2666	36094	3103	408	79
Summa	18837	3587	20930	3415	203690	14496	243457	21498	6479	1209
som anhållits	471	21	885	54	3928	236	5284	311	371	34
beträffande vilka häktnings- framställning gjorts	114	3	342	18	1875	72	2331	93	191	21
som häktats	101	3	294	16	1699	59	2094	78	173	19
som övervakats enl. RB 24:3	4	-	2	3	8	-	14	3	1	-
beträffande vilka reseförbud enl. RB 25 kap. meddelats	12	-	34	5	173	8	219	13	27	7

1) Enligt rättegångsbalken 48 kap. 1 § andra stycket må strafföreläggande ej användas, om den misstänkte är under 18 år.

FORMULÄRBILAGA

1950
Nr 28 och 29.

Utkom från trycket
den 24 februari 1950.

Nr 28.

KUNGL. MAJ:TS KUNGÖRELSE

angående kriminalstatistiska uppgifter från polismyndigheter m. fl.;

given Drottningholms slott den 10 februari 1950.

Kungl. Maj:t har funnit gott förordna som följer.

1 §.

Det åligger åklagare och polischefer att med användande av blanketter, till vilka formulär jämte anvisningar fastställas av statistiska centralbyrån, lämna uppgifter till centralbyrån angående brott, som kommit till polisens kännedom, m. m.

2 §.

Uppgifter skola lämnas dels för kalenderkvartal av varje landsfogde och av polischefen i vart och ett av rikets polisdistrikt före den 15 i den på kvartalet följande månaden och dels för kalenderår av varje statsåklagare, distriktsåklagare och tullåklagare före den 15 i påföljande februari månad.

3 §.

Blanketter skola av statistiska centralbyrån tillställas vederbörande.

Uppgifter enligt denna kungörelse skola första gången lämnas, kvartalsuppgift för första kalenderkvartalet 1950 och årsuppgift för kalenderåret 1950.

Det alla som vederbör hava sig hörsamligen att efterrätta. Till yttermera visso hava Vi detta med egen hand underskrivit och med Vårt kungl. sigill bekräfta låtit.

Drottningholms slott den 10 februari 1950.

GUSTAF.

(L. S.)

(Inrikesdepartementet.)

EJJE MOSSBERG.

POLISSTATISTIK
Kvartalsuppgift

från i
(Landsfogde, polischef) landsfiskaledistrikt
stad

rörande brott, som kommit till polisens kännedom under
kvartalet år 19

Uppgift enligt detta formulär skall för varje kvartal *före den 15 i den på kvartalet följande månaden* insändas till statistiska centralbyrån från varje landsfogde samt polischef/en i *varrt och ett av rikets polisdistrikt*. Därvid intet finnes att redovisas, lämnas inom samma tid meddelande här- om. Konceptexemplar av insänd uppgift skall förvaras av uppgiftsläm- naren (Kungl. kung. den 10 februari 1960, nr 28, ang. polistatistik).

Uppgiftsskyldighet beträffande brott åligger polischefen i det polisd- strikt inom vilket brottet begåtts, dock stt beträffande brott, som anmäls direkt till landsfogden, uppgiftsskyldigheten åligger denne.

Uppgifterna skola lämnas med ledning av polisens och åklagarnas dia- rier och dagböcker.

Se vidare särskilt utfärdade anvisningar.

Stat. cen. 442/1961 nr. 277008

Brottens beskaffenhet		Antal brott
Strafflagsbrott		
1	10 kap. Våld eller hot mot tjänsteman o. dyl. (1—3 §§)	
2	Våldsamt motstånd (4 §)	
3	Övriga brott	
4	11 kap. <i>Upplopp</i> (1, 2 §§)	
5	Övriga brott (utom enl. 11:10 och 11)	
6	12 kap. Erkundsförfalskning o. dyl. (1—4, 9, 12 §§)	
7	Signaturförfalskning o. dyl. (5, 9, 12 §§)	
8	Penningförfalskning o. dyl. (6, 9, 10, 12 §§)	
9	Övriga brott	
10	13 kap. Mened o. dyl. (1—3, 16 §§)	
11	Falsk angivelse, falskt åtal o. dyl. (5—7 §§)	
12	Övriga brott	
13	14 kap. Mord och dråk (1, 3 §§)	
14	Därav: i förening med självmord	
15	Förök till mord eller dråk (2, 3 §§)	
16	Missandel varav döden följt (4—8 §§)	
17	Vållande till annans död (9 §)	
18	Barnamord o. dyl. (22—25, 24 §§)	
19	Fosterförfäring (26—28a §§)	

Stat. cen. 442/1961. 7.000 ex.

Strafflagsbrott (forts.)		Antal brott
20	14 kap. Övriga misshandelbrott (10—14 §§)	
21	Därav: hustrumisshandel	
22	Överförande av könsjukdom o. dyl. (21 §)	
23	Övriga brott	
24	15 kap. Våldtäkt (12—15a §§)	
25	Övriga brott	
26	18 kap. Otukt (1—10a §§)	
27	Därav: med person under 15 år	
28	Sedlighetskränkande handling (13 §)	
29	Därav: exhibitionism	
30	Övriga brott	
31	19 kap. Mordbrand (1, 2, 10, 11 §§)	
32	Övriga brott	
33	20 kap. Stöld, även grov (1, 4, 10 §§) ¹	
34	Därav: medelst sprängning eller avstämning	
35	Övriga fall av inbrottsstöld	
36	Snatteri och bodräkt (2, 3 §§) ¹	
37	Tillgrepp av bilar och motorcyklar (1—4, 6, 10 §§)	
38	Rån (5, 10 §§)	
39	Övriga brott	
40	21 kap. Utpressning (4, 8 §§)	
41	Ocker (5, 8 §§)	
42	Häleri o. dyl. (6 §)	
43	Bedrägeri och övriga brott	
44	22 kap. Förfäring m. m. (hela kap.)	
45	Därav: olövl. förfogande över avbet. gods (4 §)	
46	23 kap. Galdenkråsbrott (hela kap.)	
47	24 kap. Skadegörelse m. m. (hela kap.)	

¹ Utom tillgrepp av bilar och motorcyklar (öfr rad 37).

Strafflagsbrott (forts.)		Antal brott
48	25 kap. Ämbetsbrott (hela kap.)	
49	26 kap. Undanhållande o. rymning (11, 12, 19 §§)	
50	Övriga brott	
51	Övriga strafflagsbrott (utom 11:10 och 11)	
I strafflagen ej upptagna brott, varå arbota straff kan följa.		
52	Lönbrännning (Kungl. förordn. ^{11/6} 1926 ang. tillv. och be- skattning av brännvin 30 §)	
53	Övriga brott mot förf. ang. rusedrycker o. pålendr.	
54	Överträdelse av bestämmelserna om narkotiska ämnen o. be- redn. (Kungl. kung. ^{14/6} 1932, nr 559, med ändr.)	
55	Rattfylleri (lagen ^{1/6} 1934 om straff för vissa brott vid fö- rende av motorfordon 1 §, 2 § första ledet)	
56	Jaktlagstiftningen	
57	Fiskelagstiftningen	
58	Skattestraftlagen ^{11/6} 1943	
59	Övriga brott	

Anmärkingar:

den 19

(Landsfogde, polischef)

POLISSTATISTIK

Form. 1

POLISSTATISTIK

Arsuppgift

från i län
(Statåklagare, landsfiskal, stadsfiska, tullåklagare) i landfiskalsdistrikt
rörande brott, misstänkta personer m. m., år 19 stad

1	2	3	4			5		6
			Under året uppkvarade fall					
			Hela antalet	Darav fall		dar från början		
som kommit till polisens kännedom under tidigare år	som befunna vara brott	lydlig anvisning lämnats på den vid förundersökningens avslutande misstänkte		lydlig anvisning lämnats på den vid förundersökningens avslutande misstänkte				
Brottens beskaffenhet								
Strafflagsbrott								
1	10 kap. Våld eller hot mot tjänsteman o. dyl. (1—3 §§)							
2	Våldsam motstånd (4 §)							
3	Övriga brott							
4	11 kap. Upplopp (1, 2 §§)							
5	Övriga brott (utom enl 11:10 och 11)							
6	12 kap. Erkundningsfalskning o. dyl. (1—4, 9, 12 §§)							
7	Signaturfalskning o. dyl. (5, 9, 12 §§)							
8	Penningsfalskning o. dyl. (5, 9, 10, 12 §§)							
9	Övriga brott							
10	13 kap. Mened o. dyl. (1—3, 15 §§)							
11	Falsk angivelse, falskt åtal o. dyl. (5—7 §§)							
12	Övriga brott							
13	14 kap. Mord och dråp (1, 3 §§)							
14	Darav: i förening med självmord							
15	Försök till mord eller dråp (2, 3 §§)							
16	Misshandel varav döden följt (4—8 §§)*							
17	Vållande till annans död (9 §)*							
18	Barnmord o. dyl. (22—26, 34 §§)*							
19	Fosterförfäring (27—28a §§)							
20	Övriga misshandelsbrott (10—14 §§)							
21	Darav: hustrumisshandel							
22	Överförande av konjsjukdom o. dyl. (21 §)							
23	Övriga brott							
24	15 kap. Våldtäkt (12—15a §§)							
25	Övriga brott							
26	18 kap. Otukt (1—10a §§)							
27	Darav: med person under 16 år							
28	Secklighetsfrämjande handling (13 §)							
29	Darav: exhibitionism							
30	Övriga brott							

Kont. Polis. 2649 1951
513208

*) Darav *

fall som för tidigare år redovisats som oppklarade mord eller dråp.

Uppgift enligt detta formulär skall för varje år före den 15 i påföljande februarmånad, efter inhämtande av erforderliga uppgifter från polisen, insändas till statistiska centralbyrån från statsåklagare, distriktsåklagare och tullåklagare. Därast intet finnes att redovisa, lämnas inom samma tid meddelande härom. Konceptexemplar av insänd uppgift skall förvaras av uppgiftslämnaren (Kungl. kung. den 10 februari 1950, nr 28, angående polisstatistik).

Uppgiftsskyldighet beträffande brott åligger, med nedannämnda undantag, den distriktsåklagare inom vars tjänstgöringsområde brottet begåtts. Beträffande brott för vilket åtal ankommer på statsåklagare eller tullåklagare skall redovisning lämnas av denne. I fråga om brott, som av statsåklagare för beivran övertagits från distriktsåklagare, är således endast den förnämnde redovisningskyldig, medan endast distriktsåklagare skall redovisa i fråga om brott, som av statsåklagare för beivran överlämnats till honom.

Uppgifterna skola lämnas med ledning av polisens och åklagarnas diarier och dagböcker.

Se vidare särskilt utfärdade anvisningar.

1	2	3	4			6
			Under året uppklarade fall			
			Hela antalet	som kommit till polissens kännedom under tidigare år	som befunnits lösa vara brott	
	Under året till polissens kännedom komna brott					
	Strafflagsbrott (forts.)					
81	19 kap. Mordbrand (1, 2, 10, 11 §§)					
83	Övriga brott *					
83	30 kap. Stöld, även grov (1, 4, 10 §§) ⁹					
84	Därav: medelst sprängning al. svettning					
86	Övriga fall av inbrottsstöld					
86	Snatteri och bedräkt (9, 8 §§) ⁸					
87	Tillgrepp av bilar och motorcyklar (1—4, 6, 10 §§)					
88	Rån (5, 10 §§)					
89	Övriga brott					
40	21 kap. Utpressning (4, 8 §§)					
41	Ocker (5, 8 §§)					
42	Häleri o. dyl. (8 §)					
43	Bedrägeri och övriga brott *					
44	23 kap. Förskingring m. m. (hela kap.)					
45	Därav: olovl. förfog. över avbet.gods (4 §)					
46	23 kap. Galdensåre (hela kap.)					
47	24 kap. Skadegörelse m. m. (hela kap.)					
48	25 kap. Arbetsbrott (hela kap.)					
49	26 kap. Undanhållande o. rymning (11, 12, 19 §§)					
50	Övriga brott					
51	Övriga strafflagsbrott (utom 11:10 och 11)					
	I strafflagen ej upptagna brott, varå utdömda straff kan följa					
52	Lönbränning (Kungl. föresd. 11/6 1926 ang. tillv. och beskattn. av lönarvin 30 §)					
53	Övriga brott mot förf. ang. rusdrycker o. pilanordr.					
54	Övertredelse av bestämmelserna om narkotiska ämnen o. beredn. (Kungl. kung. 16/9 1933, nr 659, nyd. ändr.)					
55	Hattfylleri lagen 7/6 1934 om straff för vissa brott vid förande av motorf. 1 §, 2 § första ledet)					
56	Jaktlagstiftningen					
57	Fiskelagstiftningen					
58	Skattestrafslagen 11/6 1943					
59	Övriga brott					
	Dödsfall och bränder					
	Under året ha till polissens kännedom kommit					
60	dödsfall, som föranlett polisundersökning					
61	bränder, >					

*) Därav fall som för tidigare år redovisats som ouppklarad mordbrand.

⁸ Utom tillgrepp av bilar och motorcyklar (jfr rad 37).

1	2	3	4	5	6			8	9	10	11	
					A n t a l							
					Under 18 år	18 men ej 21 år	21 år eller äldre					Summa
					mån	kvinor	mån	kvinor	mån	kvinor	mån	kvinor
	För brott (även bötesbrott) misstänkta personer,											
63	beträffande vilka åtal beslutats											
	som ej åtalats på grund av											
63	a) straffföreliggande											
64	b) straffstergift o. dyl.											
65	c) dödsfall, omsträffbarhet, preskription											
66	d) sinnessjukdom o. dyl.											
67	e) att gärningsmannen varit under 16 år vid gärningens begående											
68	f) att saken slutligt överlämnats till annan åklagare											
69	g) att brott visats ej föreligga (den misstänkta oskyldig eller förhindrad ej brottlig) eller bevisningen befunnits otillräcklig											
70	Summa											
71	som anställts											
72	beträffande vilka häktningsframställning gjorts											
73	som häktats											
74	som övervakats enligt RB 24:s											
75	beträffande vilka reseförbud enligt RB 26 kap. meddelats											
	Husrannsakan och kroppsbesiktning											
	Under året har											
76	husrannsakan verkstälts i		fall									
77	kroppsbesiktning verkstälts i		fall									
	Under året har											
78	biträde lämnats annan åklagare vid											
	förundersökningar.											

Anmärkningar:

ANVISNINGAR

för ifyllande av formulären 1 och 2 till polisstatistiken.

Uppgifter enligt dessa formulär insändas till statistiska centralbyrån i enlighet med de å formulären tryckta anvisningarna.

Form. 1 rader 1—59 kol. 2 och form. 2 rubriken. Uttrycken »till polisens kännedom komma brott» och »brott, som kommit till polisens kännedom» avse alla brott av de i formulären angivna slagen om vilka polismyndighet fått kännedom genom angivelse eller på annat sätt. Såsom »brott» redovisas även fall där sedermera angivelsen visat sig vara falsk eller ogrundad eller antagandet att brott förelegat eljest visat sig oriktigt.

Form. 1 rader 1—59 och form. 2 rader 1—59. Brotten rubriceras i enlighet med åklagarens ansvarsyrkande (*ej* i enlighet med domstols dom, där sådan meddelats) eller, där åklagaren vid tiden för redovisningen ännu icke tagit ställning till ansvarsfrågan, med ledning av vad som vid nämnda tid är i saken känt. Ett brottsfall kan sålunda komma att å form. 1 redovisas under annan rubrik än å form. 2. Där vid tiden för redovisningen fallet befunnits icke vara brott, redovisas detsamma å raden för det slag av brott som dessförinnan förmenats ha förelegat.

Omfattar en och samma förundersökning olika brott, tillhörande skilda grupper å formulären, sker redovisning inom *samliga* dessa grupper.

Vid bedömandet av huruvida ett eller flera brott förelegat bör hänsyn tagas till den språkliga avfattningen av tillämpligt lagbud, det allmänna uppfattningssättet samt det vanliga tillvägagångssättet vid begående av brott av ifrågavarande slag. Till ledning vid tillämpningen av denna regel tjäna följande exempel avseende några viktigare strafflagsbrott. Märkas bör, att antalet personer vilka såsom gärningsmän eller delaktiga medverkat till brott icke är avgörande för frågan om antalet brott.

Exempel:

1. Misshandelsbrott. Om flera personer misshandlats, föreligger i regel minst ett brott för varje misshandlad person. Misshandel av en och samma person vid skilda tillfällen utgör i regel lika många brott som tillfällen. I vissa fall anses *ett* brott föreligga, oaktat flera personer misshandlats eller misshandeln försiggått vid skilda tillfällen, såsom då flera personer skadats vid bilolycka orsakad av ovarsam körning respektive då en person mördar en annan genom att tid efter annan förgifta den sistnämndes föda.

2. Frihetsbrott. Riktat sig rättskränkningen mot flera personer, föreligger i regel minst ett brott för varje kränkt person; undantag för det fall att brottet begåtts mot en på ett ställe samlad grupp av personer. Vad som tillskyndas en och samma person vid skilda tillfällen utgör lika många brott som tillfällen.

3. Falsk angivelse och falskt åtal. För varje person som falskeligen angivits eller åtalats föreligger minst ett brott. Angives eller åtalas en person falskeligen för ett brott eller brottskomplex, föreligger *ett* brott, även om handlingen företages vid skilda tillfällen, så som då angivelse sker, återtages och därefter ånyo sker.

4. Enkel skadegörelse. Avgörande är i regel ställets enhet eller flerhet samt i fråga om skadegörelse på ett och samma ställe tillfällets enhet eller flerhet. Det blir sålunda icke flera brott, om vid ett och samma tillfälle skadats flera saker, ej ens om de tillhört olika ägare.

5. Tjuvnad. Avgörande är i regel ställets enhet eller flerhet samt i fråga om tjuvnad på ett och samma ställe tillfällets enhet eller flerhet. Det blir sålunda icke flera brott, om vid ett och samma tillfälle stulits flera saker, ej ens om de tillhört olika ägare.

6. Rån. Tillfällets enhet eller flerhet är bestämmande. Om vid ett och samma tillfälle rån begåtts genom våld eller hot mot en grupp personer, räknas fallet såsom blott *ett* brott.

7. Förfalskning. Det förfalskade föremålets enhet eller flerhet är i regel avgörande. I vissa fall anses dock endast *ett* brott föreligga, oaktat fråga är om flera förfalskade föremål, t. ex. då en förfalskad växel omsättes med nya falska växlar. Vid handlingsförfalskning blir det *ej* flera brott blott därför att man skrivit flera falska namn på samma handling. Vid mynt- och sedelförfalskning blir det mynt eller sedelslagens enhet eller flerhet som blir bestämmande, ej antalet framställda mynt eller sedlar. Där en och samma mynt- eller sedelsort förfalskats vid olika av varandra helt oberoende tillfällen, föreligger flera brott.

8. Mordbrand. Vid dessa brott straffas man för att man framkallar fara av visst slag för person eller egendom. Avgörande är därför, om man skapat *en* sådan fara eller flera, oavsett om eldsåsättelsen skett å ett eller flera ställen. Det blir sålunda icke flera brott därför att det bor flera personer i det antända huset eller att på en gång flera hus sättas i fara.

9. Galdenärsbrott. Samtliga brottsliga handlingar, vilka hänföra sig till ett och samma obestånd räknas såsom *ett* brott.

10. Hemfridsbrott. Avgörande är, om ett eller flera hemvist angripits, oavsett antalet personer som fått sin hemfrid störd. Har kränkningen upprepats vid skilda tillfällen, föreligger i regel flera brott; exempel på undantag från regeln utgör det fall att hemfrid brytes genom en serie telefonpåringningar.

11. Brott mot allmän verksamhet. I fråga om våldsamt motstånd föreligger *ett* brott, även om motståndet riktar sig mot flera funktionärer. Tillfällets enhet eller flerhet är avgörande. — Beträffande våld å (= misshandel å) offentlig funktionär är antalet brott i regel detsamma som antalet vid ett och samma tillfälle våldförda funktionärer. För våld å en och samma funktionär är tillfällets enhet eller flerhet avgörande. (Jfr ovan under rubriken misshandel.)

12. Otukt. Det föreligger minst ett brott för varje person med vilken otukt förövats. För otukt med en och samma person är tillfällets enhet eller flerhet avgörande. Ett fortsatt otuktsförhållande till en och samma person anses dock som *ett* brott.

Form. 1 rader 1—59 kol. 3—6. Såsom uppklarade skola redovisas fall i vilka 1) brott konstaterats icke föreligga; 2) gärningen konstaterats ha blivit begången av person som vid gärningens utförande ännu icke fyllt 15 år; 3) åtal, strafföreläggande eller åtalseftergift åtminstone preliminärt beslutats; eller 4) gärningsmannen uppdagats men frågan om åtal förfallit på grund av dödsfall, sinnessjukdom, oanträffbarhet eller preskription och anledning till ytterligare förundersökning icke finnes. — Ett brottsfall må icke redovisas såsom uppklat blott därför att undersökningsledaren personligen är övertygad om vem den skyldige är utan att dock kunna förete tillräckliga skäl för den misstänktes ställande under åtal.

Form. 1 rader 1—59 kol. 5. Här redovisas endast fall, där de *objektiva* förutsättningarna för brott saknas (sålunda redovisas icke i kolumnen objektivt brottsliga gärningar som begåtts exempelvis av minderåriga eller sinnessjuka).

Form. 1 rader 1—59 kol. 6. Med »tydlig anvisning» menas, att den misstänkte tagits på bar gärning eller att angivare eller vittne vid förundersökningens början utpekat någon person såsom misstänkt eller lämnat klar uppgift var den brottslige står att anträffa. Däremot avses ej sådana signalements- eller andra uppgifter som endast tjäna till ledning vid polisens spaning. — Kolumnen ifylles ej beträffande fall i vilka vid förundersökningens början person oriktigt utpekats såsom gärningsman.

Form. 1 rader 13, 14, 16—18 och form. 2 rader 13, 14, 16—18. Under rubrikerna mord, dråp och misshandel varav döden följt må icke redovisas andra fall än sådana i vilka förelegat skäligen misstanke att dylikt brott blivit begånget. — Därest fall, som för ett visst redovisningsår upptagits å formulär 1 rad 13 såsom icke uppklarat mord eller dråp, sedermera för ett följande år redovisas i kol. 4 å formulär 1 rad 16, 17 eller 18 såsom uppklarat brott, skall detta förhållande särskilt anmärkas i den senare redovisningen (se nottexten å formulärets första sida).

Form. 1 rader 31, 32, 43 och form. 2 rader 31, 32, 43. Under rubriken mordbrand må icke redovisas andra fall än sådana i vilka förelegat skäligen misstanke att dylikt brott blivit begånget. Därest fall, som för ett visst redovisningsår upptagits å formulär 1 rad 31 såsom icke uppklarad mordbrand, sedermera för ett följande år redovisas i kol. 4 å formulär 1 rad 32 eller 43 såsom uppklarat brott, skall detta förhållande särskilt anmärkas i den senare redovisningen (se nottexten å formulärets andra sida).

Form. 1 rader 60, 61. Här redovisas samtliga under redogörelseåret till polisens kännedom komna dödsfall (= döda personer) och bränder vilka föranlett utredning, oavsett om fallen redovisas även under andra rubriker å formuläret.

Form. 1 rader 62—75. Redovisningen skall endast omfatta för brott skäligen misstänkta personer. Såsom sådana skola anses personer som anhållits för brott eller vid förhör underrättats om misstanken (RB 23: 18) eller vidgått brott och med vilka polis eller åklagare tagit befattning under redogörelseåret. Person, vilken som misstänkt varit föremål för förundersökning, räknas såsom en misstänkt även om förundersökningen avsett flera brott. Har förundersökning rörande misstänkt person nedlagts (RB 23: 4 sista punkten) och därefter ånyo upptagits beträffande samma person, redovisas denne å rader 62—69 särskilt för varje sådan del av förundersökningen. Å rader 71—75 redovisas misstänkt person särskilt för varje gång han varit föremål för de å dessa rader angivna åtgärderna; där mot en och samma person förekommit flera dylika åtgärder *av samma slag* under en och samma förundersökning, skall detta angivas under rubriken Anmärkningar. — I kol. 2—7 redovisas åldern, då person först hördes såsom skäligen misstänkt.

Form 1 rad 76. Varje förrättning, som företagits inom ett hemvist med därtill hörande utrymme, räknas som en enhet.

Form. 1 rad 77. Endast kroppsbesiktningar enligt RB 28: 12 redovisas (ej kroppsvisitationer enligt RB 28: 11).

Form. 1 rad 78. Här avses diarieförda åtgärder, som vidtagits jämlikt RB 23: 17.

Form. 1 och 2 »Anmärkningar». Under denna rubrik skola i förekommande fall angivas särskilda omständigheter och förhållanden av vilka den redovisade brottsligheten synes ha rönt inverkan, t. ex. rymningar från anstalt, strejkoroligheter, arbetslöshet, kritisk inställning hos allmänheten gentemot utfärdade författningar o. s. v. — Vidare skall här i förekommande fall bl. a. antecknas uppgifter rörande sådan för redovisningsperioden karakteristisk brottslighet som ej redovisats särskilt för sig å formuläret, t. ex. springpojksförskingring, tillgrepp av cyklar och båtar, badhusstöld, badstrandsstöld, stöld i samband med prostitution (s. k. Beischlafsdiebstahl), fickstöld, särskilda slag av bedrägeri etc.